

Замислите ситуацију у којој имате могућност да обезбедите новац задужујући се на рачун неког другог и да тај исти новац затим великодушно поклоните неком трећем (наравно, уз неизбежну медијску помпу). Мислите да је у кризном времену у којем живимо овакав пример модерног називи хуманизма немогућ? Изгледа да се варате! А ево и зашто.

Влада Републике Србије је 8. јула 2010. године донела Закључак по коме се одобрава помоћ у износу од 5000 динара запосленима у јавном сектору под одређеним условима. У тачки 1. Закључка дефинише се ко све има право на ову једнократну помоћ. У тачки 3. констатује се да ће се исплата вршити са *Раздела 21 – Министарство рада и социјалне политике, функција 070 – социјална помоћ угроженом становништву неklasификованом на другом месту, економска класификација 472 – накнаде за социјалну заштиту из буџета.*

На страни 110 Закона о буџету за 2010. годину констатује се да је за економску класификацију 472 планирано 15,55 милијарди динара средстава из буџета и 990,4 милиона динара из додатних прихода.

Средства са економске класификације 472 планирана су за:

- Материјално обезбеђење за око 62.000 породица са преко 150.000 чланова. Усклађивање надокнада врши се сваког месеца са индексом трошкова живота.
- Исплату права за око 48.000 корисника додатака за негу и помоћ другог лица у случају болести и инвалидности. Овде се такође врше (бар би требало!) усклађивања са индексом трошкова живота.
- Накнаде за становање и живот намењене за исплату материјалних трошкова по основу програма центрима за социјални рад, за 2.629 запослених, по основу услуга социјалног рада установама за смештај корисника, за 992 запослена, и по основу учешћа

у трошковима смештаја за око 14.200 корисника у установама за смештај (63 установе од чега 32 дома за старе, 14 домова за децу и 17 домова за децу ометену у развоју, и 11 домских одељења при Центру за социјални рад).

Проста рачуница каже следеће: за напред наведене кориснике средстава у оквиру економске класификације 472 месечно се издваја око 1,3 милијарде динара. На основу закључка Владе о једнократној помоћи, тачка 1. и тачка 2. која дефинише да сви директни и индиректни корисници буџета са нето платом испод 50,000 динара (искључују се минули рад и други додаци), може се проценити да ће помоћ бити исплаћена за око 300.000 корисника. Ако то помножимо са 5,000 динара, онда добијамо износ од 1,5 милијарди динара.

Шта то у ствари значи? Фактички то значи да ће корисници средстава у оквиру економске класификације 472 бити ускраћени за више од једног месечног примања. Стога у тачки 5, став 2 истог Закључка Владе стоји следеће: **'Задужује се Министарство финансија да планира у ребалансу буџета за 2010. годину средства за надокнаду исплаћеног износа Министарству рада и социјалне политике или да надокнаду обезбеди на други начин'**

Из овог става се може закључити да је ребаланс буџета за 2010. годину изванредан, и да је једина непознаница када ће до њега и доћи. Хоће ли ребаланс буџета опет бити на крају године? Не би било изненађење, јер и поред сталног причања о фискалној одговорности и дисциплини (која очигледно важи само за нас грађане), Влада се понаша сасвим супротно ономе што проповеда. Тако смо током целе прошле године трошили новац без законског (буџетског) оквира, а онда смо на крају године донели закон о ребалансу буџета по којем смо само верификовали да смо током године потрошили новац! С друге стране, оно што је још битније од констатације о предстојећем ребалансу буџета управо је наставак реченице из става 2. тачке 5 Закључка - „или да надокнаду обезбеди на други начин“. Шта би то могло да значи?

Ко заправо исплаћује једнократну помоћ запосленима у јавном сектору и пензионерима?

Допустите да претпоставим да то може значити следеће: Влада Р. Србије је 6. јула 2010. године почела са емитовањем обвезница за финансирање дефицита буџета са

доспећем за 24 месеца (24 месечне обвезнице). На продају су понуђене обвезнице у износу од 6 милијарди динара, а продато је 1,58 милијарди динара, што представља реализацију од 26,4%. Дакле, исплаћује се помоћ запосленима у јавном сектору од око **1,5 милијарди динара**, а продају се обвезнице које доспевају за две године у износу од **1,58 милијарди динара**. Коинциденција? Можда.

И, да, добро сте прочитали - „које доспевају за две године“. Редован мандат ове Владе трајаће, у најбољем случају, ако преживи овај дебакл пред Међународним судом правде, још нешто мање од две године. То значи да се поменутом емисијом обвезница са доспећем од две године ова влада задужила за рачун наредне владе, односно буџетских прихода које тек треба прикупити за две године! Елем, као што видите, сасвим је могуће задужити се на рачун другога, па потом великодушно поделити новац, и да вас притом сви гледају као правог „социјално-одговорног“ спаситеља кућног буџета.

Слична шема је планирана и са пензионерима. Влада је планирала за август две емисије такође двогодишњих записа у износу од по 2 милијарде динара. Прва емисија планирана је за 3. август, а друга за 31. август текуће године. У зависности од тога колико буду скупили новца, донеће одлуку у периоду између 2-5. септембра о исплати једнократне помоћи пензионерима. Одаћу вам малу тајну: и пензионери ће имати вајде - ако Влада поменутом емисијом записа сакупи 3 милијарде динара, онда ће помоћ бити исплаћена пензионерима који имају пензије мање од 14,000 динара, што је око 330,000 пензионера из редова запослених и 222,000 пензионера пољопривредника. У случају да Влада скупи свих 4 милијарде динара, помоћ ће бити исплаћена за укупно око 800,000 пензионера који примају пензије ниже од 18,000 динара.

И заиста није поента у томе што ће ова минимална новчана помоћ заправо једва закрпити тек једну од бројних рупа у осиромашеним кућним буџетима грађана Србије, насталих између осталог и због недавних поскупљења роба и услуга које су под контролом државе. А ни у томе што је ова одлука у директној супротности са ставом ММФ-а, чије мишљење се у овој влади углавном беспоговорно слуша. Поражавајуће је што има толико много људи у Србији који живе на рубу егзистенције, и који на жалост не виде даље од ситниша који су им изволели уделити на овај начин. Али још поразније је то што постоје међу нама и делају 'у наше име' људи који се ките милосрђем на туђ рачун.